

LA CRISI ECONÒMICA

Els darrers mesos de l'anys són temps de pressupostos. Dissabte passat, de matinada, en sessió maratoniana, el Congrés aprovava els de l'Estat pel 1980. Els Ajuntaments estan recollint dades d'ingressos i despeses per confeccionar i aprovar els municipals. Les empreses, tabulant l'activitat de l'any i tantejant les expectatives del que vé, perfilen els seus pressupostos de vendes, despeses, resultats, plantilles i inversions. Tots aquests estudis pressupostaris vertebraran l'activitat econòmica del País per una anualitat.

Per sobre d'aquests nivells, l'OCDE fa el seu informe sobre les possibilitats d'activitat i desenvolupament de les economies dels diferents països. Aquest dictamen marca la pauta a les perspectives econòmiques de les nacions, tant a nivell públic com privat. Malauradament les previsions de l'OCDE per a Espanya pel 1980 no són pas bones. L'estudi diu que el creixement econòmic de l'Estat espanyol serà prop de zero. I això és greu. Econòmicament parlant, el país no té possibilitats de creixement. Aquest toc d'atenció ha frapat molt fort tant en el món oficial com a les economies privades.

Els pressupostos de l'Estat han estat fets amb les tisores de podar. S'ha retallat pels quatre costats, deixant amb consignacions migrades àrees que convenia potenciar si el País havia d'anar endavant. Tot i això sembla que el pressupost de l'any es tancarà amb un dèficit que pot anar entre els 300 i els 500 milers de milions de pessetes. I queda damunt nostra la terrible espasa d'una nova puja de preu del petroli que pot oscil·lar entre el 20 i el 30% en els primers mesos de l'any.

L'Estat en els seus pressupostos manté moltes sangoneres, que no sap o no vol o no pot treure's del damunt amb facilitat: l'aparell burocràtic de l'administració s'emporta un bon tros del dit pressupost i a tots ens consta la seva ineficàcia. Les Empreses de l'INI aquest any perderan més de 50.000 milions de pessetes. I una i altra cosa seguiran igual.

Per fer front a tot això el Govern va apretant la pressió fiscal a les economies privades. Això és un cercle viciós. Aquesta pressió en una sicosis

de crisi com l'actual, talla les expectatives d'expansió de les empreses i la inversió és nul·la. L'Estat, faltat de recursos disponibles i davant d'un pressupost deficitari no es llença a una forta inversió pública que donaria un toc de revifalla a la recessió.

Les perspectives, evidentment són molt negres. El fantasma de la inflació volta sobre nostre. Cert que es mantenen i creixen les reserves de divises i la paritat de la pesseta fins avui és forta. Però els condicionants que ho han fet possible no són pas estables. Les empreses exporten perdent molts diners, sense cap protecció estatal i amb l'única finalitat de sobreviure i això no es pot pas mantenir per molt temps. El turisme, la gran font d'entrada de divises, aquest anys ha sofert una greu crisi i davant la inestable situació mundial no es presenta pas una bona temporada pel 1980.

El PEG (Pla Econòmic del Govern) no es més que un manual de bones intencions que fins avui no ha servit per a res. Tant es així, que sembla que el Banc d'Espanya tornarà a endurir la seva política restrictiva en quant al mercat monetari. Aquesta és l'única arma que sap fer servir el govern perquè la inflació no se li dispari. I això, una vegada més, ho patiran les petites i mitjanes empreses; una vegada més se'n ressentirà l'economia de les empreses catalanes.

S'ha acabat la política electoralista i demagògica. Estem davant l'autèntica realitat. Espanya està en crisi dins un món que també la pateix. Per tant, les solucions no les podem pas esperar de fora com altres vegades.

Que ningú cregui que l'incorporació al Mercat Comú ens resoldrà tots els problemes que tenim damunt. Molt al contrari. Si no som capaços de superar les nostres pròpies deficiències, l'entrada a la Comunitat Econòmica Europea agraujarà la nostra situació. Pensem que anem a incor-

porar-nos a un món econòmic més avançat que el nostre, que ens superen en tecnologia, estabilitat, productivitat, agressivitat comercial, disciplina laboral i organització sindical. Tot això haurem de patir-ho, si no aconseguim posar-nos al seu nivell en els

anys que resten per la incorporació. Pensem que cinc o sis anys passen volant i la nostra capacitat de reacció és molt lenta.

És arribada l'hora de dir veritats que han estat amagades molt temps: Som un país pobre que amb una política triomfalista i enganyosa, promocionant el consumisme, ens han acostumat a viure un nivell que no ens correspon. I últimament una demagogia desenfrenada ha deteriorat la nostra capacitat de productivitat.

Tenim pocs recursos i els hem d'aprofitar i potenciar: L'agricultura i la remaderia, abandonades i sense cap mena de protecció, han de ser una taula de salvació, reestructurant-les, ajudant-les. El turisme, que, malgrat tots els desastres, vindrà, és un sector que ens ha aguantat, sense cuidar-lo ni mimar-lo. Els últims anys, entre servei car i vagues salvatges ens l'hem carregat. Cal recuperar la bona imatge i enfortir el sector.

I per sobre de tot, aixecar el nivell de productivitat, acostant-lo a Europa. Aquí sí que cal un aplegament de tothom: empresaris, treballadors, Centrals Sindicals i Organitzacions empresarials, tots a una anem contra la crisi o la crisi ens esclafarà a tots.

Tinguem en compte que les coses vistes des de les comarques gironines són molt diferents a com es veuen a la resta de l'Estat. Catalunya és diferent dintre Espanya, però Girona, dintre Catalunya, també és diferent. L'estabilitat privilegiada de les nostres comarques ens dona una perspectiva enganyosa de la real situació del País. No ens confiïm, perquè les esquitxades de la crisi també ens arribaran.

Val més prevenir que curar. No hem de ser catastrofistes, però s'imposa un crit d'atenció per veure la realitat i portar-nos a la reflexió. La situació econòmica és dolenta, però no insalvable. Amb treball, esforç i seny ens en sortirem i començarem a caminar cap a un demà millor.

JAUME CASADEMONT I PERAFITA

Senador per Girona